

[Valbak.]

derfor dengang meget tilfredsstillende at folketingsudvalget enedes om, at forslag om ophævelse af de delvis tidsbestemte sanktioner burde gennemføres i næste samling, altså den, vi er i, og det uanset holdningen til forvaringsproblematikken. Udvalget opnåede da også dengang justitsministerens tilsagn om, at et kommende lovforslag, det, der behandles her i dag, ville blive fremsat i en sådan form, at de delvis tidsbestemte straffe kunne sikres afskaffet uanset andre reformleds skæbne. Nu viste det sig jo, at der blev behov for at benytte sig af ministerens tilsagn.

Jeg gjorde under første behandling af denne sag opmærksom på de dybder, der ligger i spørgsmålet om som foreslået at lade en lægelig diagnose alene være afgørende for, om der i et konkret tilfælde foreligger strafrihedsgrund. Det er allerede sagt, at vi har ikke haft fysiske muligheder for at tale os igennem dette meget dybtgående problem, og derfor kan vi anbefale de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, og som tilsigter at udskyde dette spørgsmåls afklaring og afgørelse til et senere tidspunkt, gerne næste samling.

Det var jo også lige ved, at vi måtte til at udskyde vor stillingtagen til ministerens forslag om forvaringsinstituttet. Det er jo ingen hemmelighed, at der i retsudvalget til det sidste var en udbredt stemning for også at udskyde dette problem. Herom kan man simpelt hen læse i Information forleden, her er endda givet en så detaljeret beskrivelse af hændelsesforløbet, at man næsten skulle tro, at referenten selv havde overværet begivenhederne.

Jeg kan bekræfte, at der — for nu at gå tilbage til mit parti — også i mit parti har været en vis stemning for at udskyde spørgsmålet om forvaring for at få mere tid til at overveje sagens aspekter og de impulser, som er kommet udefra. Når vi alligevel har valgt at følge ministeren dertil, hvor han går i denne omgang, er det af flere grunde. Den første og væsentligste er den, at vi nu igennem adskillige år har set fremsat udtalelser fra bredt politisk hold om, at forvaringsinstituttet enten bør afskaffes eller have et anvendelsesområde, som er stærkt begrænset. Disse tilkendegivelser er ikke mindst kommet fra flere på hinanden følgende justits-

ministre, og sådanne autoritative udtalelser har naturligvis skabt en stærk forventning om, at der snart måtte komme i det mindste en betydelig indsnævring af anvendelsesområdet for forvaring. Jeg vil gerne citere, hvad en af de mest fremstående praktikere på området, overlæge Sachs, sagde den 20. maj på et seminar, Krim afholdt i Tisvildeleje.

Han siger:

„De, der sidder i forvaring, blev alvorligt skuffede over, at det ikke blev til noget den 1. april, og de har nu gået og regnet med et løfte om, at så blev det til noget den 1. juni. Skal de nu igen opleve, at forslaget bliver udskudt på ubestemt tid?“ Dette citat, synes jeg, taler for sig selv.

Den anden årsag til, at vi går med nu, er den, at vi er blevet overbevist om, at den foreslåede bestemmelse vil betyde et stort fremskridt. Det bliver ikke i fremtiden muligt at idømme forvaring for berigelsesforbrydelser, det er én ting. Det er rigtigt, at der udefra er kommet henvendelser, som peger på, at den valgte formulering ikke giver fornøden garanti imod brug på et videre område end de meget få virkelig farlige.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg personlig gerne havde set en tydeliggørende ændret formulering sine steder, men at stå fast på det ville efter min mening have ført til, at en nyordning ikke kunne være ført igennem folketinget i år med bred tilslutning, og mit parti lægger stor vægt på bred tilslutning i en sag som denne.

Hertil kommer, at vi har den opfattelse, at man med bekymringerne skyder over målet, selv om jeg som lige nævnt helst havde set formuleringen noget indsnævret, alt andet lige. Domstolene må naturligvis i praksis følge lovens ord som de bagved liggende forudsætninger, og her er der vist ikke megen tvivl. Forvaringen skal begrænses til et snævert kriminalitetsområde og inden for dette område igen kun til de personer, der på dette nærmere definerede grove kriminalitetsområde fortsat frembyder nærliggende fare for andre. Dette er straffelovrådets forudsætninger for forslaget, det er forudsætninger, som er gentaget i ministerens forslag, og det er de forudsætninger, folketinget vedtager bestemmelsen under.

Det ser da heller ikke ud til, at anklagemyndigheden er i tvivl om, at det er sådan. Statsadvokaten i Sønderborg giver udtryk